

Lásky žár mou duši souží,
toužím po tvém srdéčce,
ústa má po tobě touží,
hladím tě jak v horečce.

Tvůj Jupp.

NEHLAD JI!

TÍM JI JEDINĚ ZNERVZÓNÍŠ

Co ji hladíš, když máš horečku, moulo?

VODÁCI! NEDUPEJTE!
NA STROMĚ JSOU VEVERKY!

Rusálko ty krásná ...

Tady jsem si naštip pádlo.

Já taky.

Já ne. CHACHÁ!

TONDO, VEM TĚ ĎAS.
VODEPSALI JSME TĚ,
UTOPENČE. 8. 7, 1970

Tondo, přidej, čekáme u prvního jezu.

Amazonky.

Lásky zrada strašně pálí
a já zůstal sám a sám.
S cizím skunkem jedeš v dáli,
dívko má! Co dělat mám?

VOBĚS SE NA SEMAFORU.
JUNGWIRTH.

POČKEJTE, AŽ VÁS DOPADNU!
TY NÁPISY HEZKY ZAMAŽETE!

JÁ CHCI MÍT ŘEKU
BEZ NEPATŘIČNOSTÍ!

Tak do ní nelez, votrapo!

VLEZTE MI NA ZÁDA!
JUPP JSEM JÁ! TONDA.

„Ty nápisy jsou senzační,“ řekla Ofélie.

„No. Legrace, co?“

„To jsem ani nepostřehla.“

„Probůh, tak co jsi postřehla? Ty vždycky postřehneš něco úplně jinýho, než co já chci. Podle tebe je Romeo a Julie veselohra, kdežto Prodaná nevěsta napínavej špionážní román. Jaký ty nápisy podle tebe jsou, když ne legrační?“

„Šíleně tajemný. Prostě někdo tudy jel a teď už je bůhví kde. Jak vypadal ten Tonda, co měl přidat? Nebo ta Anička? Nebo ta dívka, co ji Jupp miloval? A co se stalo s Juppem? Kterou nohu si rozříz admirál Nelson, levou, nebo pravou? Kdo udělal poslední čárku u toho sprostýho šutru?“

Kdo ví, Ofélie. Na řece je moc tajemství a řeka si je hlídá. Řeka nemá ráda stopy. Pobříví ztracenej nůž a brázdu lodi překryje vlnou. Napiš někomu vzkaz na vodu. Vyryj ho pádlem až ke dnu! Není nic marnějšího.

Blázen vodák leží na břehu a namlouvá si, že mu řeka povídá. Ani si ho nevšimne. Povídá si pro sebe. To jen vorari a převozníci od osmdesáti let naboru rozumějí řeči vody, a kdoví jestli. Možná že ani oni nikdy neviděli rusalku.

Stíny ryb utíkají před stínem lodi, protože není dobré, aby se dva světy propletly v jeden. Je to proti řádu.

„Už ses někdy v noci u vody bál?“

„Myslíš jako jestli jsem se hezky bál?“

„Tak.“

„Někdy jsem si říkal, že se z té mokré tmy vynoří dvacetimetrovej had a skloní ke mně hlavu. Nikdy nepřišel. A to je dobře, protože pak už by to nebylo tajemství, ale dvacetimetrovej had.“

„Až budeme mít stan u vody,“ řekla Ofélie, „budu chodit pozdě spát. Sednu si na břeh a budu úplně zticha. Myslíš, že uvidím vodníka?“

Pohádka pro Ofélii

ODCHOD VODNÍ PŘÍŠERY

V jedné peřeji žil vodník Filip. Cvičil pstruhy, strašil babky na břehu a pilně topil vesničany. Večer sedával ve větvích olše, šil si botičky a skřehotal známý vodnický evgrín *Sviť měsíčku sviť*. Měl sedm set dvacet devět dušiček v sedmi stech dvaceti devíti hrnčících. Veliký prádelní hrnc se školní výpravou byl chloubou jeho sbírky. Voda mu zpívala. Jeho osobní štika Mahulena ho poslouchala na slovo. Všichni se ho báli. Nic mu nechybělo.

Ale před třemi sty lety se mu poprvé stalo, že minul kořist. Cítil, že stárne. V peřejnaté vodě, plné bublinek

a kamenných stínů, se mu najednou těžko chytalo. Neměl přehled. A bylo hůř a hůř. V poslední době projížděly peřejemi dlouhé a štíhlé lodi. Filip se třásl chtivostí, ale jen málokdy nějakou převrátil. Jednou se dokonce zakousl lodi do kýlu, stáhl ji pod vodu, ale když vyplivl třísky, zjistil, že se zmocnil převrácené psí boudy.

„Už jsem starej, Mahuleno,“ říkával své oblíbené štice. „Měl bych se proměnit v divokou kachnu a odletět do mraků, jak to má udělat každej pořádněj vodník, když cítí, že přišel jeho čas. Ale tady ti teď běhá po břehu takovejch lidí, že je to škoda. Včera jsem utopil jedno dítě i s kočárkem. A támhle v tom stanu vím o dalších dvou. Před týdnem jsem utopil jedný nevěstě ženicha. Ta ti řvala, já myslel, že umřu smíchy. Nebo stará Vopičková ze mlejna, ta mě jednou vodrovná! Tý se už patnáct let zjevuje jako zlatá žába. Vona vždycky zaječí a zabarikádjuje se ve mlejně. Pak to každému vypráví tak dlouho, až přijede sanitka a vodvezou ji na psychiatrický pozorování. A jak ji pustí, zjevím se jí znova. Ta bába už zná v blázinci každej kámen, a přitom jí vůbec nic nechybí. No uznej, že toho nemůžu nechat, když je u vody tak veselo!“

Jednoho rána se Filip podivil. Peřejí ubývalo. Kameny na jejich konci se ztrácely pod vodou, někde dole stoupla hladina a přikryla už polovinu peřejí. Filip usoudil, že něco není v pořádku, vyšvihl se na Mahulenu a vydal se po proudu.

Za zátočinou zjistil, že lidé postavili na řece vysoký jez. Voda nad jezem byla tichá a zasmrádlá, na její hladině se vznášely krabičky od cigaret. Voda nezpívala. Na